

— nesukūrė sistemos, skatinančios geležinkelio įmones ir infrastruktūros valdytojus mažinti sutrikimų skaičių ir gerinti geležinkelių tinklo veiklą.

- (¹) 1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyva dėl Bendrijos geležinkelių plėtros (OL L 237, p. 25; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 1 t., p. 341).
- (²) 2001 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl geležinkelių infrastruktūros pajėgumų paskirstymo, mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra ėmimo ir saugos sertifikavimo (OL L 75, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 5 t., p. 404).

2010 m. spalio 1 d. pateiktas Vokietijos Federacinės Respublikos apeliacinis skundas dėl 2010 m. liepos 14 d. Bendrojo Teismo (pirmoji kolegija) nutarties byloje Vokietijos Federacinė Respublika prieš Europos Komisiją (T-571/08)

(Byla C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama T. Henze, J. Möller ir N. Graf Vitzthum

Kita proceso šalis: Europos Komisija

Apeliantės reikalavimai

Federalinė vyriausybė prašo:

— panaikinti 2010 m. liepos 14 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo nutartį byloje *Vokietijos Federacinė Respublika prieš Europos Komisiją* (T-571/08);

— priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Šio apeliacinio skundo dalykas yra Bendrojo Teismo nutartis, kuria šis teismas kaip nepriimtina atmetė apeliantės ieškinį dėl 2008 m. spalio 30 d. Komisijos įpareigojimo pateikti informaciją byloje dėl valstybės pagalbos *Deutsche Post AG* (toliau — DPAG).

Skundžiamu sprendimu Komisija įpareigojo apeliantę pateikti informaciją apie visas DPAG sąnaudas ir įplaukas laikotarpiu nuo 1989 iki 2007 m., nors DPAG privatizavimas, per kurį daugiausia atlikti ginčijami pervedimai, buvo užbaigtas dar 1994 metais. Vietoje to, kad išsiaiškintų pirminių teisės klausimą, į kuriuos laikotarpius iš tiesų reikia atsižvelgti, nepaisydama su tuo susijusių sąnaudų, Komisija iš karto pareikalavo informacijos apie DPAG įplaukų ir sąnaudų situaciją už visą laikotarpį nuo privatizavimo iki dabar. Tokiais veiksmais Komisija neproporcingai apsunkino apeliantę ir atitinkamą įmonę.

Reikia, kad Teisingumo Teismas iš principo išaiškintų, ar nagrinėjama su valstybės pagalba susijusias bylas Komisija iš tiesų gali įpareigoti valstybę narę pateikti bet kokios apimties informaciją, tokiam įpareigojimui netaikant tiesioginės teisminės kontrolės. Jeigu teismo teisinis įvertinimas būtų toks, kad tokie sprendimai negali būti ginčijami, valstybės narės ir atitinkamos įmonės visuomet pirmiausia turėtų patirti didelių — taip pat ir finansinių — sąnaudų, kad įvykdytų atitinkamus įpareigojimus, nors ir manytų, kad jie yra neteisėti. Be to, kyla verslo paslaptį, kurių žinojimas byloje dėl valstybės pagalbos tam tikrais atvejais visiškai nereikalingas, atskleidimo grėsmė.

Priimant skundžiamą Bendrojo Teismo nutartį padaryta keletas teisės klaidų.

Pirma, Bendrasis Teismas teisės požiūriu klaidingai išaiškino galimo užginčyti akto sąvoką ir neatsižvelgė į teismų praktiką šiuo klausimu, nes galimą užginčyti aktą nagrinėjo „remdamasis jo turiniu“. Akto vertinimas remiantis šio akto teisinėmis pasekmėmis svarbus tik tuo atveju, jei nėra sprendimo, jau vien dėl savo teisinės formos turinčio privalomą pobūdį. Tačiau kadangi nagrinėjamo, pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį priimto Komisijos sprendimo privalomumas išplaukia jau iš jo teisinės formos, nebereikia toliau nagrinėti, ar aktą priėmusi institucija konkrečiai siekė teisinių pasekmių apeliantei.

Antra, Bendrasis Teismas teisės požiūriu klaidingai įvertino įpareigojimo pateikti informaciją laikinumą, nes, remdamasis teismų praktika, susijusia su galimybe užginčyti ieškinį dėl konkurencijos teisės reglamentuojamos tyrimo procedūros inicijavimo, padarė klaidingą išvadą, kad sprendimo galutinumas lemia ir ieškinio dėl nagrinėjamo Komisijos įpareigojimo pateikti informaciją priimtinumą.

Trečia, Bendrasis Teismas teisės požiūriu klaidingai įvertino įpareigojimo pateikti informaciją teisinės pasekmes, nes neatsižvelgė į tai, kad aktas privalomų teisinių pasekmių turi tuomet,

kai jis daro neigiamą poveikį adresatų interesams pakeisdamas jų teisinę situaciją. Taip yra įpareigojimo pateikti informaciją atveju, nes jo nevykdymas užtraukia sankcijas. Jos matomos, pirma, iš to, kad valstybėms narėms užkertamas kelias remtis faktinių aplinkybių neišsamumu, o Komisijai leidžiama priimti sprendimą remiantis byloje esančiais duomenimis. Antra, taip sumažinama įrodymų apimtis, kuria remdamasi Komisija gali manyti, kad jos nurodytos aplinkybės yra įrodytos. Tai yra Komisijos procesinės situacijos pagerinimas ir kartu atitinkamos valstybės narės situacijos pabloginimas oficialioje tyrimo procedūroje. Dėl įpareigojimo pateikti informaciją apeliante turi pasirinkti: arba pažeisti įsipareigojimus, dėl ko jai užkertamas kelias remtis faktinių aplinkybių neišsamumu ir sumažinama iš Komisijos reikalaujama įrodymų apimtis, arba ji tam, kad užtikrintų savo gynybos teises, faktiškai priversta pateikti neproporcingai didelį informacijos kiekį. Tai atliekant, be teisinės žalos, visuomet patiriamos didžiulės laiko ir finansinės sąnaudos, už kurias nėra kompensuojama. Be pagrindinės bylos, įpareigojimas pateikti informaciją atitinkamai valstybei narėi gali turėti ir teisinių pasekmių, nes dėl jo nevykdymo pagal SESV 258 straipsnį gali būti iškelta byla dėl įsipareigojimų neįvykdymo, o blogiausiu atveju — byla dėl periodinės baudos skyrimo pagal SESV 260 straipsnį.

Ketvirta, Bendrojo Teismo nutartimi pažeidžiamas teisinės valstybės ir veiksmingos teisinės apsaugos principai, nes, šio teismo manymu, vienintelė apsauga nuo per plataus įpareigojimo pateikti informaciją yra šio įpareigojimo nevykdymas. Tokie veiksmai yra neleistini ir pažeidžia pirmiau nurodytus principus. Teisinė apsauga nuo neteisėtų įpareigojimų pateikti informaciją negali būti siejama su tuo, ar valstybė narė juos pažeidžia. Galimybė užginčyti įpareigojimą pateikti informaciją yra vienintelė priemonė nepalikti valstybės narės lojalumo pareigos neribotai Komisijos diskrecijai ir suteikia galimybę taip pat ir Komisijai laikytis lojalaus bendradarbiavimo su valstybėmis narėmis pareigos.

Galiausiai Bendrasis Teismas teisės požiūriu klaidingai įvertino kompetenciją bylose dėl valstybės pagalbos, nes nusprendė, kad apsauga nuo neribotų įpareigojimų pateikti informaciją turi pasireikšti valstybių narių atsisakymu pateikti, jų nuomone, faktinių aplinkybių nustatymui nereikalingą informaciją. Taip pareiga nustatyti faktines bylos aplinkybes ir apibrėžti bylos dalyką perkeliama valstybėms narėms, o tai prieštarauja kompetencijų pasidalijimui pagal valstybės pagalbos teisę. Šis Bendrojo Teismo nurodytas kompetencijų perkėlimas pažeidžia SESV 107 ir 108 straipsniuose įtvirtintą kompetencijų paskirstymą, užkrauna valstybėms narėms klaidingo įvertinimo riziką ir nurodytu mastu atleidžia Komisiją nuo pareigos rūpestingai nustatyti faktines bylos aplinkybes administracinėse bylose.

2010 m. spalio 1 d. Unabhängigen Verwaltungssenats des Landes Vorarlberg (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic und Herbert Hilbe prieš Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Byla C-476/10)

(2010/C 328/38)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas

Unabhängigen Verwaltungssenats des Landes Vorarlberg

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic und Herbert Hilbe

Atsakovė: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 1988 m. birželio 24 d. Tarybos direktyvos 88/361/EEB dėl Sutarties 67 straipsnio įgyvendinimo 6 straipsnio 4 dalis, pagal kurią toliau gali būti taikomos nepagrindinio gyvenamojo būsto įsigijimą reguliuojančios nacionalinės teisės normos, turi būti toliau taikoma EEE priklausančios Lichtenšteino Kunigaikštystės piliečiui įsigyjant ES valstybėje esantį nepagrindinį gyvenamąjį būstą?
2. Ar nacionalinės teisės norma, pagal kurią remiantis 1988 m. birželio 24 d. Tarybos direktyvos 88/361/EEB⁽¹⁾ 6 straipsnio 4 dalimi Lichtenšteino Kunigaikštystės piliečiui draudžiama įsigyti ES valstybėje esantį nepagrindinį gyvenamąjį būstą, prieštarauja EEB susitarimo nuostatoms dėl laisvo kapitalo judėjimo, ir dėl to nacionalinė institucija turi netaikyti tokios nacionalinės teisės normos?

⁽¹⁾ OL L 178, p. 5

2010 m. rugsėjo 27 d. Europos Komisijos pateiktas apeliacinis skundas dėl 2010 m. liepos 7 d. Bendrojo Teismo (pirmoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-111/07, Agrofert Holding a.s. prieš Europos Komisiją

(Byla C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Apeliante: Europos Komisija, atstovaujama B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka